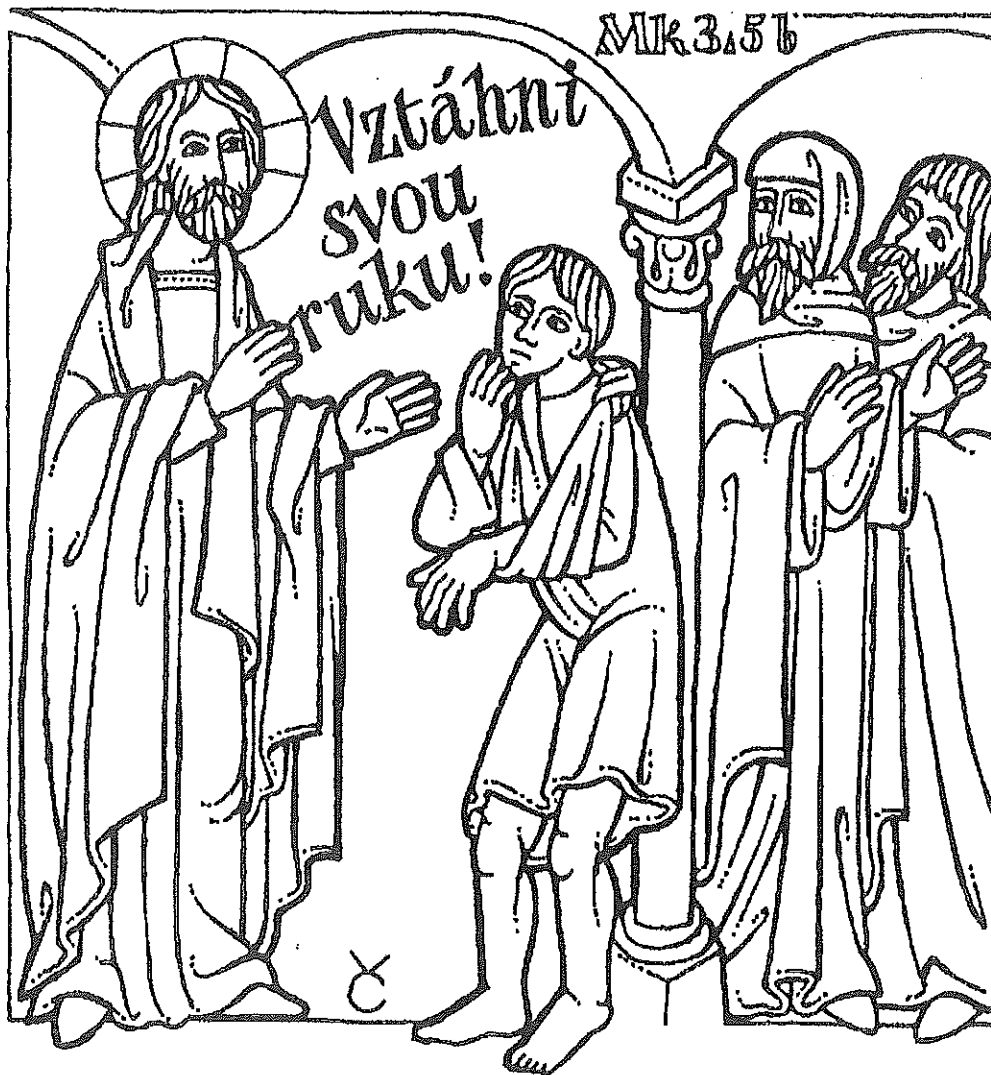

FARNÍ ZPRAVODAJ

9. neděle v mezidobí

Český Krumlov 03. 06. 2018

23 / 2018

Cyklus B
9. neděle
v mezidobí

Evangelium
Mk 2,23-3,6

Úcta k Božskému Srdci Páně

Již v bibli je srdce synonymem jádra bytosti. Místo, kde sídlí tajemství lásky. Právě tak je i zahlédla ve svém vidění svatá Markéta Marie Alacoque (1648 – 1690), sestra kláštera Navštívení v Paray-le-Monial. Nejsvětější Srdce Ježíšovo se jí zjevilo poprvé v roce 1673 jako živé Srdce v Ježíšově těle a symbolizovalo Ježíšovu lásku k lidem.

Náznaky úcty k Božskému Srdci se objevují již v křesťanském starověku. Až do 12. století se úcta Božskému Srdci prokazovala soukromě. Omilostněné duše byly k úctě Ježíšova Srdce často bezprostředně vedeny Božím Duchem. Svatý Anselm (1033 – 1109) interiorizoval – analogicky k interiorizaci Boha svatým Augustinem – Ježíše Krista, takže druhá božská osoba se v křesťanské literatuře začala ztotožňovat s Nejsvětějším Srdcem Páně: „Otevření jeho boku nám totiž vyjevilo nesmírné dobrodiní lásky jeho srdce k nám.“ Svatý Bernard (1090 – 1153) relativní aspekt kompletoval kontemplativním prvem a tím vytvořil první ucelenou vizi úcty Božského srdce: „Otvory v těle se odkrývá tajemství jeho srdce, velká to svátost lásky a hlubina milosrdenství.“ Ve 13. století Pán ukázal svatě Ludgardě (1182 – 1246) krvácející ránu ve svém boku a ztotožnil se se svým Srdcem. Ctihodná Ida (1243 – 1300) se napájela z pramene prýšticího ze Spasitelovy hrudi. Svatá Gertruda z Helfty (1256 – 1302) poté, co její srdce pronikl paprsek vycházející z Nejsvětějšího Srdce, a obdržela stigmata, vložila svoji ruku do Spasitelova Srdce a vytáhla ji ozdobenou sedmi zlatými prsteny. Koncem 13. století sepsala invokace litaní k Srdci Ježíšovu. Rovněž její spolusestra svatá Mechtilda z Hackebornu (1241 – 1299) nahlížela Ježíšovo Srdce v jeho božství i lidství a klaněla se mu ve chválách a díkůvzdání. Přestože církev zjevení Božského Srdce oběma sestrám cisterciáčkám uznala za pravá a záznamy o nich se staly předmětem studia učenců i jejich obdivu, nedošlo do 16. století k výraznějšímu rozšíření úcty k Ježíšovu Srdci, avšak díky zjevením svatě Gertrudě a Mechtildě bylo tělesné Ježíšovo Srdce již od konce 13. století vnímáno jako oslavený symbol lásky a všech citů Vtěleného Slova k Bohu Otci i k lidem. Od cisterciáků se úcta k Božskému Srdci přenesla k františkánům. K tomu, co zahlédl stigmatizovaný světec František z Assisi (1182 – 1226) a svatý Antonín Paduánský (1195 – 1231) při meditacích o Kristově utrpení, se hlásí zcela výmluvně svatý Bonaventura (1221 – 1274): „Přistoupili jsme k přesladkému Ježíšovu Srdci a každý, kdo je dobrý, se v něm zabydlí. Nevzdalujme se od něho svou lehkomyšlností. Budeme ti tedy stále blíž, ó Ježíši, protože již pouhá vzpomínka na tvoje Srdce nás naplňuje radostí a plesáním. Jak je dobré a oblažující přebývat ve tvém Srdci! Ve tvém Srdci jsme našli vzácný poklad a drahocennou perlu. Proboděním tvého boku se nám otevřel vstup do ráje. Tvé tělesné rány tedy ukazují rány duchovní. Tvé Srdce bylo probodeno proto, abychom skrze viditelné rány nahlíželi neviditelné rány lásky.“ Rovněž mnoho dalších františkánských světců uctívalo Božské Srdce, například svatá Markéta Kortonská (1247 – 1297) přitiskla své rty k ráně v Ježíšově boku, a tak pronikla do tajemství Boží něžnosti; svatá Anděla z Foligna (1246 – 1309) pila ještě teplou krev vytékající z božských ran a byla jí očišťována; svatý Bernardin Sienský (1380 – 1444), apoštol svatého jména Ježíš, vyzýval: „Vstupme tedy do Ježíšova Srdce, Srdce vševědoucího, Srdce milujícího a hořícího láskou. Vstupme, protože dveře jsou otevřeny silou lásky. Milujme jako Ježíš a pronikněme do nehlubšího tajemství skrytého od věčnosti, neboť ranou v boku je zpřístupněn stánek neskonale blaženosti.“ Tato a další svědectví dokazují, že na duchovní život františkánů ve 13. století, měla úcta k Božskému Srdci velkým vliv.

Ve 14. století se úcta k Božskému Srdci šířila v Německu zásluhou dominikánů, např. blahoslaveného Jindřicha Suso (1295 – 1366) a Jana Taulera (1300 – 1361). V úctě se začalo zdůrazňovat, aby připomínka Ježíšova utrpení a míst spojených s jeho bolestí odkazovala na skrytý poklad Nejsvětějšího Srdce zraněného z lásky, jehož voda očišťuje a jehož krev je pokrmem. Do popředí zájmu se dostával Kristův kříž a proklátý bok. Jedinou známou modlitbou k Božskému Srdci rozšířenou ve 14. století je Summi Regis Cor aveto. Je dokladem, že věřící se shromažďovali k pobožnostem a že úcta k Nejsvětějšímu Srdci nebyla jen soukromou záležitostí. První zachovanou příručkou k uctívání Božského Srdce je Phatera divini amoris od Jana Spravedlivého-Lansperge (1489 – 1539), vytištěná roku 1573 v Paříži. Jejím záměrem je rozmnožit pozornosti lásky ke Spasiteli. Úcta k Božskému Srdci je věleněna do pobožnosti k pěti ranám Kristovým. Rána v boku je nejvýznačnějším bodem kříže a je spojena s tajemstvím Ježíšova Srdce. V 16. století se uctívání Božského Srdce oddělilo od pobožnosti k pěti ranám Kristovým, avšak zůstává soukromou pobožností, i když občas se věřící shromažďovali také ke společným modlitbám. Úcta k Nejsvětějšímu Srdci se rozvíjí díky rozšíření spisů svatě Gertrudy, například Ludvík de Blois (1506 – 1566) její spisy přečetl v jednom roce dvanáctkrát. Oblibu získává slovo nejsladší (z lat. mellifluus – medem oplývající), převzaté od svatého Bernarda. Do šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci se zapojují také jezuité, například Petr Canisius (1521 – 1597). Božskému Srdci se začíná vědomě prokazovat kult klanění – adorace tělesného Srdce Ježíšova jako symbolu jeho lásky – a to nejen v Evropě, ale také na misijních územích po celém světě. Ctitelé Ježíšova Srdce touží jeho lásku opětovat láskou, skryt se v něm a nechat se jím uchvátit. Od 16. století se začínají množit různá zasvěcení Božskému Srdci. V roce 1585 je Nejsvětějšímu Srdci zasvěcen první kostel v Guaropary. Anděla Mericiová (1474 – 1540) Božskému Srdci zasvětila první sestry voršilky (1537). K obdobnému kroku později dospěla Magdaléna Germainová (1599 – 1661), zakladatelka Sester svatého Josefa od Boží prozřetelnosti, Jana Chézard de Matel (1596 – 1670), zakladatelka Sester Vtěleného Slova, a jiní. Svatý Vincenc z Pauly (1581 – 1660) a svatá Luisa de Marillac (1591 – 1660), spoluzakladatelé Dcer Božské lásky, milosrdných sester vincentek, se přiblížili tajemství Ježíšova Srdce prostřednictvím milosrdenství. Dodnes jsou zobrazováni s hořícím

srdcem na dlani, protože svým charitativním působením vyjevili Boží milosrdenství. V 17. století je úcta k Ježíšovu Srdci již značně rozšířena. Jezuita P. Gaspard Druzbicki (1590 – 1662) sestavil první malé officium k Nejsvětějšímu Srdci a napsal o Božském Srdci devět teologicky brilantních meditací prodchnutých horoucí láskou ke Kristu. Roku 1617 Joseph de Paris (1577 – 1638) založil kongregaci kalvarských sester (Benediktýnky Panny Marie Kalvarské) s posláním připravovat vzrůst Božího království v lidských srdcích tím, že sestry budou setrvávat v lásce Ježíšova Srdce probodeného na kříži, rozjímat o tajemství Ježíšova utrpení a prostřednictvím jeho svatých ran dospívat k vnitřnímu poznání Božského Srdce. V této kongregaci se Ježíšovu Srdci poprvé začala vzdávat společná veřejná pocta. Sestry každý pátek konaly tzv. kalvarská cvičení, při nichž meditovaly o tajemství otevřeného Ježíšova boku, a po celou sobotu při cvičení v soucítění Panny Marie si vyprošovaly, aby je Matka Boží uvedla do Ježíšova Srdce, v němž by pro podíl na Kristově utrpení byly stráveny žářem jeho horoucí lásky. Úcta kalvarských sester k Božskému Srdci tedy byla vázána na širší rámec utrpení Páně a nevyužívalo se při ní vnějších viditelných znamení.

Významnou osobností, která se v 17. století zasazovala o šíření úcty k Božskému Srdci, byl svatý Jan Eudes (1601 – 1680). Založil kongregaci kněží eudistů s úmyslem zvláštním způsobem uctívat obdivuhodné Srdce Ježíšovo a Mariino jako hlavní ochránce a jako vzory, které Bůh daroval svým dětem. Obdobné poslání měla jím založená kongregace sester euditek a Společnost obdivuhodného Srdce. Nezabýval se příliš tělesným Srdcem Ježíšovým a jeho symbolickou funkcí pro vyjádření duševních citů; v jeho spisech se tento motiv objevuje pouze při citování předchozích ctitelů Nejsvětějšího Srdce, protože v centru jeho pozornosti je Ježíšova osoba, a ne partikulární orgán. Svatý Jan Eudes o Nejsvětějším Srdci Ježíšovu sestavil liturgické mešní texty a officium; po schválení těchto textů francouzskými biskupy (20. října 1672) začaly jím založené kongregace slavit svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a od roku 1674 se mohly ve Francii používat jako vlastní texty ad libitum. Apoštolát v duchu svatého Jana Eudese pokračoval i po jeho smrti díky knihám a spisům, které zanechal, především však díky nadšení věřících zapálených úctou k Ježíšovu Srdci. Jeho dílo i odkaz připravily církve na poselství, které Ježíš svěřil svaté Markétě Marii Alacoque.

Svaté Markétě Marii Alacoque (1648 – 1690), sestře kláštera Navštívení v Paray-le-Monial, se Nejsvětější Srdce Ježíšovo zjevilo poprvé v roce 1673 jako živé Srdce v Ježíšově těle a symbolizovalo Ježíšovu lásku k lidem. Dne 16. června 1675 se jí zjevilo Srdce Ježíšovo hořící láskou, lásku zneuznanou, která žádá opětování. Poslední velké zjevení proběhlo 2. července 1688. Zjevení v Paray-le-Monial vtiskla pobožnosti k Božskému Srdci specifický ráz smírného uctívání, zvláště v pátek na konci oktávu po slavnosti Těla a krve Páně (po druhé neděli po Sslání Ducha svatého). Svatá Markéta s pomocí svého duchovního vůdce jezuita Claude La Colombiera (1641 – 1682) se věnovala šíření úcty k Božskému Srdci. Jejich snahu podporovala řada významných osobností, např. v roce 1697 se na papeže Inocence XIII. obrátila anglická královna s prosbou, aby schválil svátek k počtě Božského Srdce pro celou církev, avšak pro odpor Kongregace ritu k tomu tehdy nedošlo.

Na počátku 18. století úctou k Božskému Srdci šířil svatý Ludvík Maria Grignon z Mantfortu (1673 – 1716). V letech 1720 – 1722 několik francouzských biskupů zavedlo ve svých diecézích svátek Božského Srdce. Ke schválení liturgických textů se závazností památky pro celou církev došlo v roce 1765 za pontifikátu Klementa XIII. Ke konci 18. století již miliony lidí praktikovaly úctu k Božskému Srdci, a proto se ji osvícenci pokusili zničit, avšak věřící se scházeli i nadále, často tajně, protože jejich kostely byly zabráný, vzývali Ježíšovo Srdce a obnovovali mu svoje zasvěcení. Reakcí na osvícenecký tlak byl vznik mnoha řeholních společností nazvaných podle Božského Srdce, například Společnost Ježíšova Srdce (P. Clorivière), Otcové Nejsvětějšího Srdce Ježíšova (P. Tournely), Kongregace neustálého klanění Nejsvětějšímu Srdci (P. Coudrin) nebo Sestry Nejsvětějšího Srdce (P. Varin). Za pontifikátu Pia IX. v roce 1856 byl zaveden svátek Božského Srdce Páně a v roce 1889 z nařízení papeže Lva XII. byl povýšen na slavnost první třídy. Liturgická úcta měla dvojí cíl: připomínat lásku, kterou Ježíš prokázal lidem při ustanovení Nejsvětější svátosti, a přivádět věřící k častějšímu přijímání svátostí, zvláště eucharistii, kterou Ježíš zanechal jako projev lásky až do krajnosti (srov. Jn 13,1).

Přibližně po dvě stě letech od velkých zjevení v Paray-le-Monial je modlitba litaní k Božskému Srdci a mše svaté na první pátek v měsíci podle doporučení svaté Markéty Marie Alacoque rozšířena po celém světě, probíhá zasvěcování osob, rodin (téměř v každém domě byl obraz nebo socha Božského srdce), ale i států (první se zasvětila Belgie v roce 1869). Začínají se konat poutě do Paray-le-Monial (od roku 1873, období Třetí republiky ve Francii). Dne 16. června 1875 se papež Pius IX. zasvětil Božskému Srdci Páně, 25. května 1899 papež Lev XIII. vydal encykliku Annum sacrum, v níž souhrnně vysvětlil teologické základy úcty k Božskému Srdci, a na konci téhož roku slavnostně zasvětil celé lidstvo Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Papež Pius XI. v encyklice Quas primas z 11. prosince 1925 nařídil každoroční obnovu zasvěcení se Božskému Srdci přenést na slavnost Krista Krále, čímž se láska Nejsvětějšího Srdce výrazněji propojila s tajemstvím Kristovy vlády. Papežové rovněž dbali na hlubší teologické zakotvení úcty k Nejsvětějšímu Srdci, například Pius XI. v encyklikách Miserentissimus Redemptor (8. května 1928) a Caritate Christi (3. května 1932) nebo Pius XII. v encyklikách Haurietis aquas (15. května 1956) a Summi pontificatus (20. října 1939). Spolu s kognitivním aspektem je v těchto dokumentech obsažen rovněž apel k praktické participaci na předkládaném tajemství.

Mše svaté v týdnu od 03. 06. 2018 do 10. 06. 2018 Český Krumlov:

Pondělí	(04. 06.) večer: za zemřelé z rodiny Vávrů, Stropků, Hodinů, ostatní příbuzné a d. v. o.
Úterý	(05. 06.)
Středa	(06. 06.) večer: za Adrianu a Adolfa Škopkovy
Čtvrtek	(07. 06.) večer: za Marii Homolkovou a d. v. o.
Pátek	(08. 06.) večer: za živé a zemřelé z rodiny Horynů, Lesyků a d. v. o.
Sobota	(09. 06.)
Neděle	(10. 06.) ráno: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 04. 6.	<i>Úterý</i> 05. 6.	<i>Středa</i> 06. 6.	<i>Čtvrtek</i> 07. 6.	<i>Pátek</i> 08. 6.	<i>Sobota</i> 09. 6.	<i>Neděle</i> 10. 6.
Český Krumlov	17:00P		17:00Ž	17:00P	18:00Ž		<u>9:30P</u>
Český Krumlov klášter							
Větřní					<i>17:00ZK</i>		<i>8:00VT</i>
Přídolí							11:15Ž
Věžovatá Pláně							11:15P
Kájov				16:00Ž			8:00Ž
Hořice na Šumavě							<i>8:00JR</i>

(časy označené tučně – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova)

9. NEDĚLE V MEZIDOBÍ - B

1. čtení: Dt 5, 12 – 15
2. čtení: 2 Kor 4, 6 – 11
Evangelium: Mk 2, 23 – 3, 6

- V úterý 5. června je **památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka.**
- Ve středu 6. června je **památka sv. Norberta, biskupa.**
- V pátek 8. června je **slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.**
- V sobotu 9. června je **památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie.** Zároveň v tento den se koná v Sušici diecézní pouť. Na tuto pouť bude vypraven autobus, který pojedje **z Českého Krumlova z autobusového nádraží v 6:30 hodin. Cena za dopravu – dospělí 300,- Kč a děti 150,- Kč.**
- **V sobotu 9. června z důvodu diecézní pouti v Sušici v Českém Krumlově v klášteře večerní mše svatá nebude.**

www.farnostck.bcb.cz
farniuradck@seznam.cz

www.fuvetrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz
mariagojau@seznam.cz